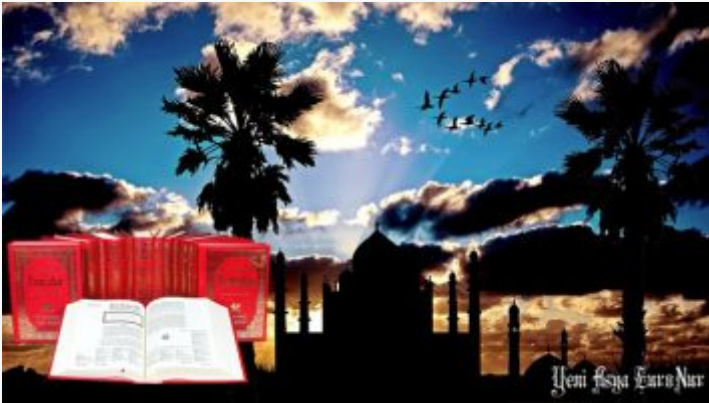

Bediüzzaman; Musibetlerin bir kısmı Rahmânî bir ihtardır

Asıl musibet ve muzır musibet, dine gelen musibettir.

Musibet-i diniyeden her vakit dergâh-ı İlâhiyeye iltica edip feryad etmek gerektir. Fakat dinî olmayan musibetler, hakikat noktasında musibet değildirler. Bir kısmı ihtar-ı Rahmânîdir. Nasıl ki çoban, gayrın tarlasına tecavüz eden koyunlarına taş atıp, onlar o taştan hissederler ki, zararlı işten kurtarmak için bir ihtardır, memnunâne dönerler. Öyle de, çok zâhirî musibetler var ki, ilâhî birer ihtar, birer ikazdır. Ve bir kısmı keffâretü'z-zünubdur. Ve bir kısmı, gafleti dağıtıp, beşerî olan aczini ve zaafını bildirerek bir nevi huzur vermektir.

Lem'alar, İkinci Lem'a, Beşinci Nükte

«««

Aziz, sıddık kardeşlerim ve hizmet-i Kur'âniyede fedakâr arkadaşlarım Sabri, Hâfız Ali, Hüsrev, Refet, Bekir, Lütfü, Rüşdü Efendiler,

Kardeşlerim, bu Ramazan-ı Şerifte size, âlem-i nurdan bahisler açmak arzuları var idi. Maalesef bir hadise zulmet âleminden bahsetmeye beni mecbur ediyor. Bu yeni hadise için etraftaki dostlar lisan-ı kal ve halle meraklı, endişeli bir tarzda benden istizah istiyorlar. Onları ve sizleri meraktan kurtarmak için, o hadiseyi, iki kısım olarak, bir parça beyan edeceğim.

Birinci kısım: Bu bize nisbeten musibetli ve elîm hadiseyi, Cenab-ı Hak inâyet ve rahmetiyle başka surete çeviriyor. Evet, Cennet ucuz olmadığı gibi, Cehennem de lüzumsuz değil. Bu hadisenin bize karşığı veçhi, rahmet görünüyor. Ehl-i

dünyaya karşı veçhi, Cehennemın lüzumunu gösteriyor. Filhakika bu Ramazan-ı Şerifte hadisenin sureti çok çirkindi. Fakat Gavs-ı Âzamn dediği gibi, inâyet gözünün altında ve hıfzında olduğumuzdan, çok cihetlerle hakkımızda lemeât-ı rahmet göründü.

İkincisi: Bu Ramazan-ı Şerifte acz ve zaafı ve fakr ve ihtiyacı tam hissedip, Cenab-ı Hakka iltica etmek, bir surette intibah ve heyecan ve şuur ve şiddet verdi. Ramazan-ı Şerifte şimdi okuduğum münacatların okunmasına bu hadise mühim bir kuvvet oldu. Zaten musibetler, dergâh-ı İlâhîye sevk etmek için birer kader kamçısıdır. Her okuduğum bir kelime ve dua da ve münacat da şuurlu ve şiddetli oluyor. Resmî ve ruhsuz olmuyor. Sahâbelerdeki ibadetlerinin sırr-ı tefevvuku bu noktadandır. Tesbih ve zikri bütün mânâsıyla şuurlu bir surette söyledikleridir.

Barla Lâhikası, mektup no: 225, s. 454

«««

Bu hakikati ifade için bir vakit böyle demiştim:

Bırak ey biçare feryadı belâdan kıl tevekkül,

Zira feryat belâ ender hatâ ender belâdır bil.

Eğer belâ vereni buldunsa, safâ ender atâ ender belâdır bil.

Eğer bulmazsan, bütün dünya cefâ ender fenâ ender belâdır bil.

Cihan dolu belâ başında varken, ne bağırırsın küçük bir belâdan? Gel, tevekkül kıl.

Tevekkülle belâ yüzünde gül, tâ o da gülsün. O güldükçe küçülür, eder tebeddül.

Nasıl ki mübarezede müthiş bir hasma karşı gülmekle, adâvet musalâhaya, husumet şakaya döner, adâvet küçülür, mahvolur, tevekkül ile musibete karşı çıkmak dahi öyledir.

Lem'alar, İkinci Lem'a, s. 27